

2. GARNALEN

Tuur ging meteen aan tafel zitten. Zijn koude schotel stond er al. Met een overvloed aan garnalen, wat aardappelen natuurlijk, en ook sla, tomaatjes, asperges en maïs. ‘Ik breng zo de slasaus, Tuur.’

Mam was nog in de keuken. Als het goed weer was, maakte ze vaak een koude schotel klaar.

‘Wil je cola of drink je gewoon water?’ vroeg mam, terwijl ze de eetkamer binnenkwam en de slasaus op tafel zette.

‘Cola graag.’

Mam vulde zijn glas.

‘Smakelijk jongen.’

Vreemd, dacht Tuur. Mam klonk vanavond anders dan anders.

‘Mmm, lekker.’ Hij smulde van de garnalen.

‘In de keuken heb ik nog een potje met garnalen,’ zei mam met een afwezig glimlachje.

‘Ik ga zo meteen wel naar de keuken,’ antwoordde Tuur een beetje verward. Dit was al het tweede teken dat er iets niet pluis was. Normaal zou mam zelf naar

de keuken zijn gesnelde om het potje te halen. Best overdreven natuurlijk en veel te bemoederend. Maar nu bleef ze gewoon aan tafel zitten.

‘Hoe was het op het strand? Wie heeft er gewonnen vandaag?’

Was ze echt geïnteresseerd? Tuur had het gevoel dat haar iets anders bezighield. Hij vertelde aarzelend hoe zijn ploeg net voor het einde van de wedstrijd nog een doelpunt had gemaakt. Ook al had hij zelf geen goal gescoord, toch had hij best goed gespeeld. Goede passes geven en het spel verdelen, dat was ook belangrijk. Mam reageerde niet. Het gesprek viel helemaal stil. Tuur wist niet waarover ze het nog konden hebben.

Hij stond op, haalde het potje uit de keuken en gooide de rest van de garnalen op zijn bord. Terwijl hij ging zitten, keek hij zijn moeder aan. Wat zag ze er moe uit. Toen Tuur bijna klaar was, slaakte mam plots een diepe zucht.

‘Ward, wil je eindelijk naar beneden komen,’ riep ze geërgerd. ‘Tuur heeft zijn eten bijna op.’

Met veel kabaal kwam Tuurs vader de trap af. Zonder zijn vrouw of zoon een blik te gunnen, begon hij aan zijn koude schotel.

‘Voor jou is het een schotel met sardientjes,’ zei mam, wat zachter nu.

Pap deed of hij niets had gehoord. Met een onweersblik staarde hij in zijn bord.

‘Niet lekker, echt niet,’ gromde hij.

Dit werd geen leuke avond. Dat wist Tuur nu zeker. Het gebeurde wel vaker dat zijn ouders ruzie maakten, maar zo nors had hij pap zelden gezien. Er zat een grote uitbarsting aan te komen.

‘Ik ga naar boven,’ zei Tuur wat onwennig.

‘Oké jongen,’ antwoordde mam. Haar stem trilde.

Tuur had medelijden met haar, maar hij haastte zich de trap op. Hij stapte zijn slaapkamer binnen en ging op zijn bed zitten, zijn hoofd tussen zijn handen.

3. EEN FORTUIN

Het bleef voorlopig stil. Tuur zat op zijn bed en staarde naar de posters op de muur. Posters van indrukwekkende zeegezichten, maar ook van een paar stervoetballers. Messi, Ronaldo, Neymar. Helemaal in het midden hing een grote foto van de Rode Duivels. Een prachtfoto. Al die grote Belgische sterren samen, wat een team.

De uitbarsting van pap liet lang op zich wachten.

Tuur herinnerde zich de vorige ontploffing. Toen had Tuur aan tafel – nochtans heel beleefd – gevraagd of hij een tablet mocht hebben. Wat was zijn vader kwaad geworden. ‘Natuurlijk niet,’ had hij getierd. ‘Je verliest dat ding toch maar, op de dijk, op school, waar dan ook.’

Toch had Tuur zich voorgenomen binnenkort weer een poging te wagen. Hij moest gewoon het goede moment afwachten. Bijna al zijn vrienden hadden een tablet.

‘Het is altijd hetzelfde met jou! Waarom?’

Daar was de uitbarsting die Tuur verwachtte.

‘Antwoord!’

Tuur kromp bijna in elkaar. Nog nooit had hij pap zo hard horen roepen. Zijn stem weergalmde door de hoge kamers van de villa.

Mam leek niet te reageren. Dat verwonderde Tuur niet. Als zijn vader zo kwaad was, durfde ze nauwelijks een woord uit te brengen.

‘Antwoord!’

‘Wat moet ik zeggen?’ vroeg mam, fluisterstil. Tuur kon haar maar net verstaan.

‘Door jou verliezen we een fortuin,’ schreeuwde zijn vader. ‘We zouden rijk kunnen zijn, zowat de rijkste mensen van de dijk.’

Rijk? Waarover had pap het?

‘Het is mijn huis,’ zei mam.

Moedig, vond Tuur, mam liet zich niet zomaar in de hoek duwen. Maar wat klonk ze bang.

‘Nooit zal ik het je vergeven, nooit!’ briede pap.

Het was alsof ieder voorwerp in huis angstig wachtte op de volgende uitbarsting. Die kwam er niet. Tuur hoorde alleen maar de zware stappen van zijn vader, heen en weer bonkend in de eetkamer. Plots gingen ze naar de voordeur, die snel werd opengedaan en met een smak werd dichtgeklapt.

Er hing nu een bijna kwellende stilte in de villa, maar Tuur haalde opgelucht adem. Zijn vader zou wel een paar uur wegblijven, wist hij. En als hij terugkwam, zou Tuur al lang slapen.

4. RIJKE STINKERDS

Tuur had zijn vader wel thuis horen komen, in het holst van de nacht. Pap had de deur hard achter zich dichtgesmeten, was even in de keuken blijven hangen en was dan met doffe tred de trap opgeklommen en zijn slaapkamer binnengegaan.

Tuur geraakte niet meer in slaap. Het geschreeuw van zijn vader bleef in zijn hoofd weergalmen. Waarom kon pap zich niet beheersen? Was dat zo moeilijk? En waarover ging die ruzie eigenlijk? Wilde pap echt een van de rijkste mensen van de dijk worden? Hoe wilde hij dat doen?

Pap was wel schooldirecteur, maar Tuur vermoedde dat een schooldirecteur geen schatten verdiende. En mam werkte in een rusthuis voor oude mensen, halftijds, een derde tijds, of een vierde tijds. Zoiets. Ze had aan tafel wel eens blozend verteld dat haar ouders tamelijk rijk waren, maar oma en opa waren al een tijdje dood.

Nee, Tuur kende nogal wat jongens en meisjes die veel rijkere ouders hadden dan hij. Jean-Jacques natuurlijk, met zijn eeuwige grapjes. Of Christophe en Celeste,

de tweeling. Hun moeder had een chique kledingzaak in de hoofdstraat. De ouders van Sander hadden minstens vier huizen. En dan waren er nog Arne, Thomas, Lotte. Tuur kon voor de vuist weg al een tiental kinderen bedenken met rijkere ouders dan de zijne.

Wie woonde er aan de dijk? Sabrina natuurlijk. Hadden haar ouders veel geld? Waarschijnlijk wel. De hele winkel was immers pas vernieuwd. Trouwens, er waren ook nog al die oude mensen uit de hoofdstad die hier een luxeflat hadden met zicht op zee. Die 'rijke stinkers,' noemde pap hen altijd. Daarna volgde een lange litanie, over belastingontduiking, over voordelen hier en voordelen daar. Veel moeilijke woorden en ingewikkelde verhalen die Tuur nooit helemaal begreep.

Zijn gedachten schoten terug naar de ruzie. Ook de reactie van mam was vreemd.

'Het is mijn huis,' had ze gezegd.

Wat bedoelde ze daarmee? Uiteraard was de villa van haar, en van pap, en natuurlijk ook een beetje van hem. En van Stijn. Hoewel, Stijn woonde niet meer thuis. Die studeerde aan de universiteit en had zijn eigen kamer in de stad. Tuur zag hem niet vaak meer. Had mam niet verteld dat Stijn binnenkort binnen zou

springen, met zijn nieuwe vriendin? Dan kon Tuur hem vertellen wat er was gebeurd. Misschien wist Stijn wel waarover het ging.

Hoe zou de vriendin van Stijn eruitzien? Even mooi als de vorige? Zou ze even slim zijn? Lang had die relatie niet geduurd. Maar dat was geen verrassing. Stijn had de ene vriendin na de andere en telkens was hij degene die het uitmaakte.

‘Misschien is het deze keer wel raak,’ had mam gezegd. Tuur geeuwde. Zijn gedachten dwaalden verder af. Pap, Sabrina, mam, het huis, de rijke stinkerds, Stijn ... Alles en iedereen vloeide langzaam in elkaar.

